

ΚΕΙΜΕΝΟ: Ισοκράτης, Αρχίδαμος 49-50

Γ1. Κάποιοι κατηγορούν τον πόλεμο και μιλούν διεξοδικά για την αβεβαιότητά του, χρησιμοποιώντας και πολλές άλλες αποδείξεις και περισσότερο αυτά που έγιναν σε μας και εκπλήσσονται, επειδή μερικοί έχουν την αξίωση να έχουν εμπιστοσύνη σε τόσο δύσκολο και ασταθές πράγμα. Εγώ όμως γνωρίζω ότι εξ αιτίας του πολέμου πολλοί απέκτησαν μεγάλη ευτυχία, πολλοί από την άλλη πλευρά εξ αιτίας της ειρήνης στερήθηκαν αυτήν την ευτυχία που είχαν (την υπάρχουσα). Καμία από αυτές (τις καταστάσεις) δεν είναι απόλυτα ούτε κακή ούτε καλή, αλλά όπως κάποιος θα χρησιμοποιούσε τα πράγματα και τις περιστάσεις, έτσι υποχρεωτικά θα προέκυπτε και το αποτέλεσμα από αυτές. Αυτοί που ευτυχούν πρέπει να επιθυμούν την ειρήνη. Γιατί σ' αυτήν την κατάσταση θα μπορούσε κάποιος να διαφυλάξει αυτά που έχει. Αντίθετα, αυτοί που δυστυχούν πρέπει να συγκεντρώνουν την προσοχή τους στον πόλεμο. Γιατί από την αναταραχή και την αλλαγή μάλλον θα μπορούσε κάποιος να πετύχει μεταβολή της κατάστασής του.

Γ2. α. πλείοσι

ἀποστερηθεῖσι

τινάς

νοῦς

τάχιστα

Γ2. β. διεξῆει

ἀξιοῖ

ἴσασι

ἐκβαίης

τεύξη (τεύξει)

Γ3. α. τεκμηρίοις: Αντικείμενο της μετοχής χρώμενοι
διὰ τὸν πόλεμον: Εμπρόθετος προσδιορισμός της αιτίας
κτησαμένους: Κατηγορηματική μετοχή εκ του γνώσεως σημαντικού ρήματος
οἶδα
τοιούτων: Γενική διαιρετική εκ του οὐδὲν
κακὸν: Κατηγορούμενο στο οὐδὲν εκ του συνδετικού ρήματος ἐστίν.

Γ3. β. εἴ τινες οὕτω χαλεπῶ καὶ παραβόλῳ πράγματι πιστεύειν ἀξιοῦσιν:
Εἶναι δευτερεύουσα επιρρηματική, αιτιολογική πρόταση, γιατί εξαρτάται από το
ρήμα ψυχικού πάθους θαυμάζουσιν. Εισάγεται με τον σύνδεσμο εἰ, επειδή η
αιτία δεν θεωρείται εντελώς βέβαιη.

Γ3. γ. ὡς ἂν χρήσηταί τις τοῖς πράγμασιν καὶ τοῖς καιροῖς:
Εἶναι δευτερεύουσα επιρρηματική, αναφορική (υποθετική) πρόταση. Εισάγεται
με το αναφορικό επίρρημα ὡς και εκφέρεται με υποτακτική.